

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33. м. Київ, 01601. факс (044) 279-66-31. тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

П О В І Д О М Л Е Н Н Я про підозру

м. Київ

«*11*» серпня 2023 року

Слідчий 3 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України капітан юстиції Терехович Роман Сергійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 12022270320000065 від 12.04.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст. ст. 111, 112, 276, 277, 278 КПК України, -

П О В І Д О М И В:

Симова Миколу Вікторовича (рос. *Сымов Николай Викторович*), 29.01.1990 року народження, уродженця м. Чебоксари, Чуваської республіки, рф, громадянина російської федерації, місце проживання не встановлено, військовослужбовця зс рф, старшого лейтенанта, заступника командира 7 роти 3 батальйону 331 парашутно-десантного полку 98 повітряно - десантної дивізії повітряно-десантних військ зс рф (в/ч 71211 з місцем дислокації м. Кострома, рф),

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, а саме у порушенні законів та звичаїв війни, тобто у віданні наказу на вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням, поєднаному з умисним вбивством, та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Симов М.В.:

З 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі – рф) розпочато збройне вторгнення збройних сил рф (далі – зс рф), приховане твердженням керівників рф про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації

сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту рф та іншими підрозділами зс рф здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18.03.2014 рф оголосила про офіційне включення Криму до складу рф.

Одночасно з цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та зс рф представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і до нині.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації рф окремих територій України є 19.02.2014. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими рф з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими рф (зокрема окупаційною адміністрацією рф) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24.02.2022 президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, зс рф, інші збройні формування рф та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти рф) та ін.»).

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Відповідно до вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнані Урядом СРСР, передбачена заборона атакувати чи бомбардувати в будь-який спосіб незахищені міста, поселення, помешкання чи будівлі.

Статтю 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12.09.1991 визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Стаття 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 та стаття 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 забороняють акти насильства чи погрози насильством, які мають основною своєю метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Стаття 52 Протоколу I забороняє здійснювати напади на цивільні об'єкти та зазначає про те, що напади повинні суворо обмежуватися об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин, дає явну воєнну перевагу.

У свою чергу частина 2 статті 54 Протоколу I захищає цивільні об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення. Зокрема, заборонено піддавати нападу або знищувати, виводити або доводити до непридатності об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення, такі як запаси продуктів харчування, сільськогосподарські райони, що виробляють продовольство, посіви, худобу, споруди для забезпечення питною водою й запаси останньої, а також іригаційні споруди спеціально з метою не допустити використання їх цивільним населенням або супротивною стороною як засобу підтримання існування, незалежно від мотивів, ніби викликати голод серед цивільних осіб, примусити їх до виїзду або з якої-небудь іншої причини.

Крім того, стаття 57 зазначеного Протоколу зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. У зв'язку з чим мають дотримуватись, у тому числі, такі запобіжні заходи.

Ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати.

Більш того, обов'язки командирів, передбачені статтею 87 Протоколу I, якою передбачено, що високі Договірні Сторони і сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати від воєнних командирів, оскільки це стосується осіб, які входять до складу підлеглих їм збройних сил та інших підлеглих їм осіб, щоб вони не допускали порушень Конвенцій і цього Протоколу і, в разі потреби, припиняли ці порушення та повідомляли про це компетентні власті.

З метою запобігання порушенням і перепинення їх Високі Договірні Сторони і сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати, щоб особи, які входять до складу підлеглих їм збройних сил, були обізнані з обов'язками, що покладаються на них Конвенціями і цим Протоколом.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до вимог частини 1 статті 3 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 (надалі – Конвенції), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- a) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- b) захоплення заручників;
- c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;
- d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно до частини 1 статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Положеннями статті 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно статті 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до положень частини 3 статті 146 Конвенції сторони вживають заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

Так, статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом,

служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтями 48, 50 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів від 08.06.1977 (надалі – Протоколу I) передбачено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та 6 Третьої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Водночас встановлено, що до широкомасштабного збройного вторгнення на територію України причетне заздалегідь створене російське угруповання «Схід» під керівництвом військового командування Східного військового округу РФ, на яке згідно наперед розробленого плану покладалося здійснення збройного вторгнення на територію Київської області, а також подальше продовження ведення бойових дій проти Збройних Сил України, з метою захоплення і окупації усієї території Київської області і міста Києва.

Для виконання покладених на російське угруповання «Схід» завдань щодо збройного вторгнення на територію Київської області, захоплення і окупації

її території і міста Києва, окрім з'єднань і військових частин Східного військового округу зс рф, до складу указанного угруповання військово-політичним керівництвом рф і командуванням зс рф були передані підрозділи повітряно-десантних військ зс рф, Сил спеціальних операцій Головного управління Генерального штабу зс рф, військово - морського флоту зс рф, а також зведенні підрозділи Федеральної служби військ Національної гвардії рф.

Після здійснення широкомасштабного збройного вторгнення військовослужбовцями підрозділів зс рф у складі російського угруповання «Схід» на територію Київської області і окупації окремих її територій, останні у період з 24.02.2022 та щонайменше по 31.03.2022 вели систематичні масовані бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, із застосуванням військової авіації, артилерійських та ракетних ударів, броньованої техніки та іншого озброєння.

Серед інших, до складу указанного російського угруповання «Схід» військово-політичне керівництво рф і командування зс рф залучило військовослужбовців 331 парашутно - десантного полку 98 повітряно - десантної дивізії повітряно – десантних військ зс рф (військова частина № 71211 з місцем дислокації м. Кострома, Костромська область), у тому числі військовослужбовців 7 роти 3 батальйону вказаного полку.

При цьому підрозділи 3 батальйону, відповідно до загального замислу бойових дій військового командування «Схід», повинні були здійснювати наступальні дії на території Київської області, в районі населених пунктів Здвижівка, Бородянка, Бабинці та інші, а також контролювати захоплену територію і здійснювати спротив силам оборони України.

До складу 7 роти 3 батальйону 331 парашутно–десантного полку 98 повітряно-десантної дивізії повітряно-десантних військ зс рф окрім інших, наразі не встановлених досудовим розслідуванням осіб, входили зокрема наступні військовослужбовці збройних сил російської федерації:

- заступник командира 7 роти старший лейтенант Симов Микола Вікторович, 29.01.1990 р.н;
- заступник командира взводу – командир відділення Астахов Ілля Юрійович, 16.09.1989 р.н;
- командир відділення сержант Дворецький Андрій Володимирович, 10.06.1986 р.н;
- навідник-оператор ефрейтор Харітонов Руслан Едуардович, 22.05.1999 р.н;
- стрілець рядовий Бахмісов Олег Олександрович, 12.06.1998 р.н;
- механік-водій ефрейтор Гукасян Радік Олексійович, 14.04.1995 р.н.

На виконання наказів свого військового керівництва та прямих начальників 3-го батальйону 331 полку, заступник командира 7 роти старший лейтенант Симов М.В., заступник командира взводу – командир відділення Астахов І.Ю., сержант Дворецький А.В., ефрейтор Харітонов Р.Е., рядовий Бахмісов О.О., ефрейтор Гукасян Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, а також інші, наразі не встановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці зс рф, облаштували свої вогневі позиції в районі автодороги між населеними пунктами Здвижівка та Бабинці Бучанського району Київської області (географічні координати 50.6770258, 30.0362469)

та розмістили бойову техніку: бойові машини піхоти (БМП-2) та інше озброєння для подальшого ведення бойових дій проти підрозділів Збройних Сил України.

Перебуваючи з 26.02.2022 та щонайменше до 10.03.2022 на облаштованих позиціях на ділянці в районі автодороги між населеними пунктами Здвигівка та Бабинці Бучанського району Київської області (географічні координати 50.6770258, 30.0362469) у заступника командира 7 роти 3-го батальйону старшого лейтенанта Симова М.В., в період 26.02.2022 та не пізніше 05.03.2022, більш точний час слідством не встановлено, виник злочинний умисел на вчинення розстрілу цивільного легкового автомобіля червоного кольору, який рухався по автодорозі в напрямку від села Бабинці до села Здвигівка Бучанського району Київської області, вздовж облаштованих позицій їх військового підрозділу.

Реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на жорстоке поводження з цивільним населенням, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, діючи за попередньою змовою групою осіб, Симв М.В., у порушення ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57, ст. 87 Протоколу I Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, достовірно знаючи, що вказаною автодорогою здійснюється постійний рух цивільних транспортних засобів, в яких перебувають цивільні особи, діючи з метою умисного вбивства цивільного населення, в період 26.02.2022 та не пізніше 05.03.2022, більш точний час слідством не встановлено, віддав наказ своїм підлеглим – військовослужбовцям вищезазначеної роти, у тому числі командиру відділення Астахову І.Ю., сержанту Дворецькому А.В., ефрейтору Харітонову Р.Е., рядовому Бахмісову О.О., ефрейтору Гукасяну Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, а також іншим, наразі невстановленим слідством військовослужбовцям 7 роти 3-го батальйону 331 полку, здійснити розстріл цивільного легкового автомобіля червоного кольору, який рухався по автодорозі в напрямку від села Бабинці до села Здвигівка Бучанського району Київської області (географічні координати 50.6770258, 30.0362469), вздовж облаштованих позицій їх військового підрозділу.

При цьому, Астахов І.Ю., Дворецький А.В., Харітонов Р.Е., Бахмісов О.О., Гукасян Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, та інші наразі невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці 7 роти 3-го батальйону 331 полку, усвідомлюючи злочинність відданого Симвим М.В. наказу, а також суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, діючи за попередньою змовою групою осіб, прийняли рішення виконати вказаний наказ та здійснити розстріл вказаного цивільного автомобіля, який рухався по вищезазначеній автодорозі.

Таким чином, у Симова М.В., Астахова І.Ю., Дворецького А.В., Харітонова Р.Е., Бахмісова О.О., Гукасяна Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, виник спільний умисел на вчинення злочину, пов'язаного з жорстоким поводженням з цивільним населенням

та вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, поєднані з умисним вбивством.

Реалізуючи свій злочинний намір, направлений на жорстоке поводження з цивільним населенням, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, діючи за попередньою змовою групою осіб, в період часу з 26.02.2022 та не пізніше 05.03.2022, більш точний час слідством не встановлено, перебуваючи на облаштованих позиціях їх військового підрозділу на автодорозі в напрямку від села Бабинці до села Здвижівка Бучанського району Київської області (географічні координати 50.6770258, 30.0362469), грубо порушуючи вимоги ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57, ст. 87 Протоколу I Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, Симов М.В., спільно зі своїми підлеглими – військовослужбовцями вищезазначеної роти, які діяли на виконання його наказу «вогонь», у тому числі командиром відділення Астаховим І.Ю., сержантом Дворецьким А.В., ефрейтором Харітоновим Р.Е., рядовим Бахмісовим О.О., ефрейтором Гукасяном Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, а також іншими, наразі невстановленими на цей час слідством військовослужбовцями 7 роти 3-го батальйону 331 полку, діючи з метою умисного вбивства цивільного населення, із застосуванням стрілецької автоматичної зброї калібру 5,45x39 мм та 7,62x54R вчинили розстріл цивільного транспортного засобу, який рухався по указаній автодорозі у районі розташування облаштованих позицій їхнього підрозділу, а саме легкового автомобіля червоного кольору марки «ВАЗ 2101», державний реєстраційний номер 657-90 КВ, під керуванням водія - громадянина України Бондара Дмитра Анатолійовича, 12.11.1989 року народження, уродженця с. Прогрес, Семенівського району, Чернігівської області.

В результаті обстрілу указаними військовослужбовцями зс рф зазначеного автомобіля його водій Бондар Д.А отримав тяжке тілесне ушкодження - вогнепальне кульове наскрізне поранення голови, внаслідок якого настала його смерть, а також тілесні ушкодження середнього ступеню тяжкості у вигляді вогнепального наскрізного поранення правої нижньої кінцівки, перелому ліктьового відростку правої ліктьової кістки та закритої травми грудної клітки (перелому 1-го ребра справа).

Після розстрілу указанного транспортного засобу старший лейтенант Симов М.В. разом з підлеглими йому військовослужбовцями 7 роти Метьолкіним Денисом та рядовим Мігуновим Даниїлом Васильовичем підійшов до розстріляного автомобіля марки «ВАЗ 2101», державний реєстраційний номер 657-90 КВ, який знаходився на автодорозі Бабинці-Здвижівка Бучанського району Київської області за координатами 50.6770258, 30.0362469 та надав останнім вказівку захоронити труп Бондара Д.В., який знаходився на узбіччі дороги поблизу вказаного автомобіля, в лісі з метою приховання факту вчинення вбивства цивільної особи.

На виконання вказівки Симова М.В., підлеглі йому військовослужбовці Метьолкін Д. та Мігунов Д.В. перенесли тіло Бондара Д.В. з узбіччя дороги вглиб

лісу на відстань приблизно 30 метрів від дороги, де, виривши яму (координати 50.6770258, 30.0362469), закопали його труп.

Внаслідок вищевказаних злочинних дій старшого лейтенанта Симова М.В. вчинених за попередньою змовою із Астаховим І.Ю., Дворецьким А.В., Харитоновим Р.Е., Бахмісовим О.О., Гукасяном Р.О., кримінальне провадження відносно останнього виділено в окреме провадження, та іншими нестановленими на цей час досудовим розслідуванням іншими військовослужбовцями 7 роти 3-го батальйону 98 повітряно-десантної дивізії, вчинених всупереч вимог ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, загинула цивільна особа Бондар Д.А., а також заподіяно потерпілій стороні матеріальну шкоду на загальну суму 9870 гривень 00 копійок у вигляді пошкодження автомобіля марки «ВАЗ-2101», державний реєстраційний номер 657-90 КВ.

Таким чином, Симов Микола Вікторович обґрунтовано підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, а саме у порушенні законів та звичаїв війни, тобто у віданні наказу на вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням, поєднаному з умисним вбивством, та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Повідомлення склав:

**Слідчий 3 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції**

Роман ТЕРЕХОВИЧ

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор другого відділу
управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора**

Сергій РЕВЕЛЮК

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого

допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» серпня 2023 року

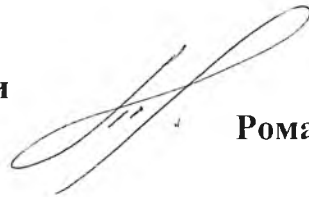
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» серпня 2023 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Слідчий 3 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції**

Роман ТЕРЕХОВИЧ